

Samoilen kädessä sauvat,
kuljen keppien keralla,
patikoitsen päivät pitkät,
aamusella askeltelen,
huhkin iltani iloksi
sekä yöllä yksikseni.

Joku herra huulta heitti
nähdessänsä meikäläisen,
oli mielestään nerokas
vihjaisten nyt virnistellen
dementian oireisiin.

Ei minua sillä lyödä,
panetella ei pahasti,
heitin helposti takaisin:
”Dementiaa vasta puolet
löytää lääkäri minusta.
Sulta, kuoma, itseltäsi
puuttuu sauvat ynnä sukset.
Dementikko siis nyt täysi
olet äijä oudonlainen,
vielä kummia kyselet!”

Siitä suuttui tuo mokoma,
herjaksi jo heittäytyikse.
Hyvä ettei päälle tullut,
eikä kimppuuni karannut.

Heiluu sauvat, joutuu askel,
tulee tunne taivaallinen,
kun mie kuljeksin
kadulla taikka poljen polkujani.
Voima kasvaa hartioissa,
käsivarret vahvistuvat,
kinttujänteet on terästä.
Tulkoot huutamaan minulle,
aukomahan suurta suuta.
Minä heidät suohon laulan,
mutaan mustahan muserran.

Laulan sauvojen ilosta
päivieni päähän asti,
sekä laulan että liikun,
sauvon raitilla iloiten.